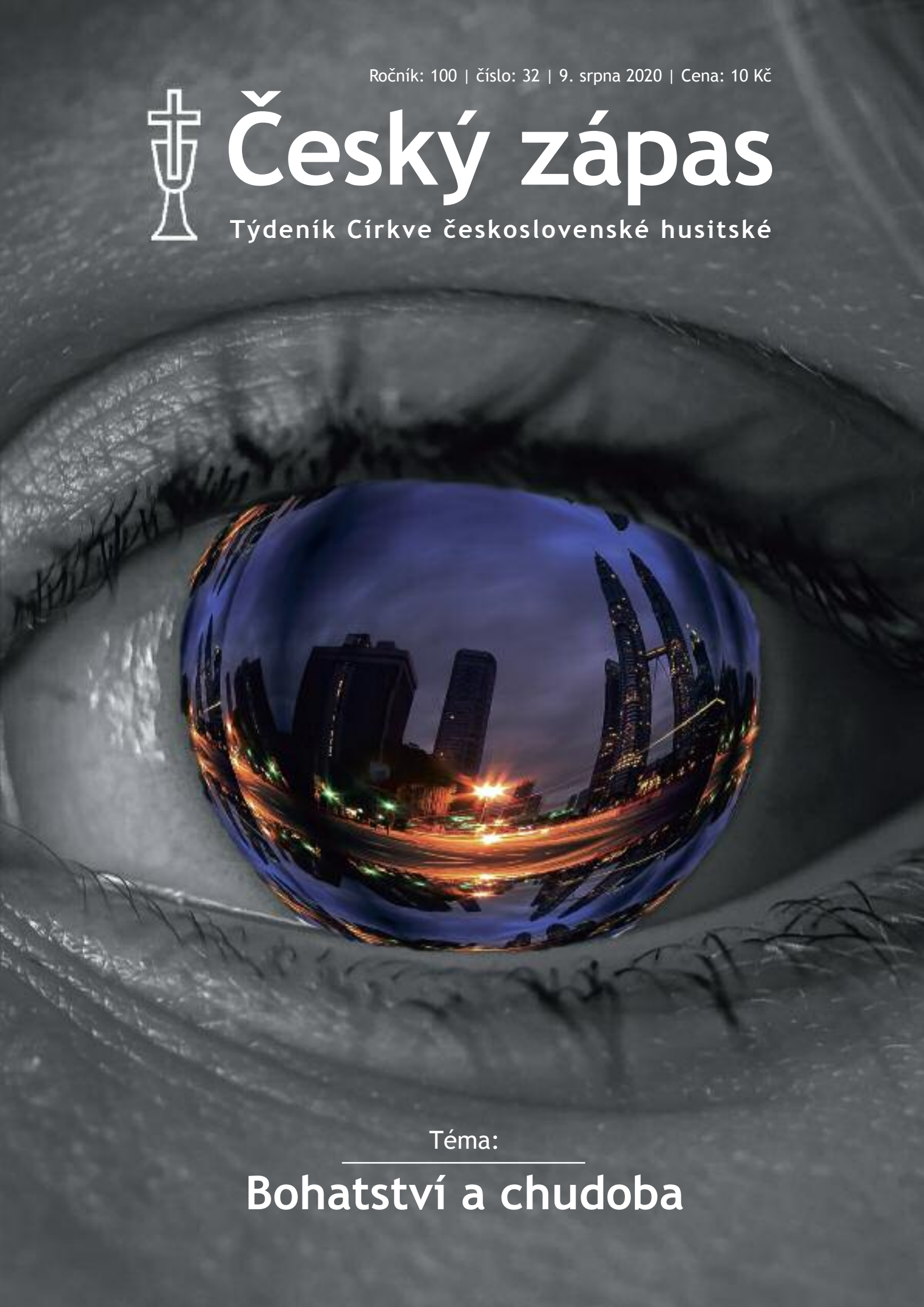

Ročník: 100 | číslo: 32 | 9. srpna 2020 | Cena: 10 Kč

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Téma:

Bohatství a chudoba

EDITORIAL

„Jak svobodné je to, co vůbec není něčím
a samo ze sebe se umí projevit!
Tak z toho, co jen jest, mám potěšení větší,
než z toho, co já sám smím ovládat a mít.“
M.M.

Chudoba má mnoho podob. Může být absolutní i relativní, objektivní i subjektivní, může být i extrémní.

Ačkoli se oficiálně chudoba označuje jako jistý sociální status, který se pojí s hmotným nedostatkem, můžeme se na tento pojem podívat i z jiného úhlu: existuje taková chudoba, která není vidět na první pohled, ani při spatření výpisu z účtu. Člověk si může připadat chudý tím, že mu v životě něco zásadního schází. Může mít nové auto, luxusní byt či nejmodernější technologie, ale schází mu životní naplnění, duchovní přesah, kvalitní sociální vztahy. Jinému zase informace, dalšímu radost... a to rozhodně není malichernost. A ani s definicí bohatství to není tak snadné.

Bohatství, v jistém slova smyslu, se někteří lidé snaží okatě a okázale prezentovat; zvyšují svou sociální prestiž, pořízují si cokoliv je napadne... Nicméně, ne všechno v životě se dá koupit.

Jsou situace, kdy se, i přes osobní snahu, věci nedaří podle plánu; člověk se pak snadno propadá níže a níže. Mnozí lidé, a není jich málo, nemohou zabezpečit základní potřeby pro sebe ani svou rodinu.

Neměli bychom zapomínat na to, že tu máme v případě nouze záchrannou sociální síť, která nám je k dispozici v podobě potravinových bank, sociálních šatníků, poradenství a v neposlední řadě máme přátele, kteří jsou mnohdy součástí našeho „bohatství“, aniž bychom si to uvědomovali.

V tomto čísle jsme se zeptali na názory osobností z řad církve v aktuální anketě, připravili jsme pro vás rozhovor s panem Martinem, který žije bez domova, a řadu zajímavých článků. Přeji vám, ať žijete bohatý život a ať se vám ta opravdová chudoba vyhne. Kdyby vás však potkala, tak ať máte kolem sebe vždy někoho, kdo vám podá pomocnou ruku. **Josefina Hudcová**

ZE ŽIVOTA CÍRKVE

Bohoslužba pod širým nebem

V neděli 19. 7. 2020 se po roce opět sešli naši českolipští bratři a sestry společně s dalšími věřícími z okolí v Modlivém dole u Svojkova – poblíž Sloupu v Čechách, na již tradiční bohoslužbě v tomto kouzelném prostředí. Starších, sedících na několika lavicích, i mladších, roztroušených po stráních údolíčka, bylo přes 50.

Všichni účastníci se pozorně těšili z Božího slova i hudby a společného zpěvu v tomto výjimečném přírodním koutu s přílehlavým názvem. Tradičně zde účinkovali i členové libereckého sboru Levamentum. **Petr Trunc**

Účastníci bohoslužby Miriam Kubíčkovou Boží slovo a krása prostředí inspirovaly k napsání veršů:

Prúd Božej lásky, dobra a sily

Pane, do krásy halíš lesy
a do lásky srdce človeka.
Keď pýtame sa, kde si,
keď hľadáme Ťa, Pane,
do srdc nám ako rieka priteká
prúd Tvojej lásky,
dobra a sily,
ožíva túžba odveká,
volanie duše po Tebe, Pane,
volanie, ktoré neustane...
Pane, v slzách a prosbách
dvíhame dlane,
prosiac o Tvoje požehnanie,
o prúd Tvojej lásky,
dobra a sily...

Lebo pred nami cesta,
cesta života dlhá,
ťažká a veľmi ďaleká.
A bez Teba, Pane,
by sme zabúdili.
Bez Teba náš život
stráca sa v prázdne,
stráca sa v tme,
deň za dňom mizne
a šťastie uniká...

S Tebou prichádza láska,
dobro a sila:
prameň, prúd, veľrieka...

Týdeník Církve československé husitské. Vydává: Ústřední rada Církve československé husitské, Wuchterlova 5, 160 00 Praha 6.
Vedoucí redaktorka: ThDr. Klára Břeňová, redaktori: Mgr. Josefina Hudcová, Mgr. Ervín Kukuczka, Milan Udržal, grafik.

Šéfredaktorka Cesty: Mgr. Jana Krajčířiková.

Tel. redakce: 220 398 107; e-mail: cesky.zapas@ccsh.cz Tisk: Grafotechna plus.

Distribuce a reklamace: ADLEX, spol. s r. o., Xaveriova 1888/45, Praha 5 150 00

Redakce si vyhrazuje právo na úpravy a krácení příspěvků.

Předplatné: Mgr. Dagmar Pišová, tel.: 220 398 117, e-mail: prodejna.blahoslav@ccsh.cz

NAD PÍSMEM

A on řekl: „Pojď!“

V prvním čtení z knihy Královské hledá Eliáš Boha a stěžuje si, že už je pouze on sám, kdo ho vyznává. Dostává tedy od Hospodina pokyn: jdi a udělej to a to. Pokyn a vedení je od Hospodina, kterého Eliáš usilovně hledal, ne z lidské vůle. Pak to funguje. A tady pokládám první otázku: „Děláme to také tak?“ Snad ano.

List Římanům pak vyjádří podstatu naší víry a vyzývá k zvěstování Vzkříšeného mezi ostatními lidmi, ať jsou kdekoli. A z apoštolova vyznání můžeme bytostně cítit blízkost živého Slova, když říká: „Blízko tebe je slovo, v tvých ústech a ve tvém srdci“; je to slovo víry, které zvěstujeme.“

V Matoušově evangeliu jsme pak svědky velmi působivého děje. Proží-

váme s učedníky chladnou vůni vody, čerstvý vítr. Vjemy vůni doplňuje sluchové vnímání – ticho mořské hladiny, hučení větru, rozšumění vody, možná pokřikování racků. A přidávají se i zrakové počítky – temné hlubiny, rozbouřené vlny, zelené kopce, hory, vzdálená země, stmívání a přicházející noc.

Možná to v nás vyvolá pocit klidu, ale třeba také určité napětí a očekávání. I na nás často doléhá úzkost, nebezpečnoství a děsy tohoto světa. Jsme křehcí nejen ve své víře, ale i v lásce k Bohu. Dnešní část evangelia nás však chce povzbudit k jistotě, že Pán Ježíš je nám stále nablízku. A tak pokaždé, když překonáme nějaké životní překážky či nebezpečí života, můžeme být posíleni ve své víře. Je jenom na nás, zda zásluhu

Matouš 14,22-33

připisujeme pouze svým schopnostem, nebo jsme ochotni vnímat Boží vedení. Bez čarování, bez tolik oblíbené numerologie, výkladů karet či horoskopů. Náš Bůh to přeci nemá zapotřebí. I když by nám dělalo dobře moci ukazovat lidem, jak nás Bůh poslouchá, a jistě by se lavice kostelů a sborů rychle plnily novými tzv. věřícími.

Ale ani my to nemáme zapotřebí. Vždyť jsme Jeho děti. Nepotřebujeme kouzla. Naše víra je syčená plnou mocí Ducha svatého.

„A on řekl: Pojď!“ Ježíšovu výzvu jistě nevnímáme jako příkaz, i když je na konci vykřičník. Jeho „pojď!“ je laskavé a povzbudivé, jako když otec pobízí své dítě, aby se nebálo udělat první krok. Vzápětí čteme: „Ježíš hned vztáhl ruku, uchopil ho a řekl mu: Ty malověrný, proč jsi pochyboval?“ Dýchne na nás uklidnění, protože každý známe ten pocit nebezpečí pádu a zranění. Ať už se to týká zranění fyzického či zranění naší lásky. Ježíšova ruka je plná milosti, ochrany a bezpečí. A tak pod četbou tohoto evangelního textu nemůžeme jinak, než s pokorou vyznat: víme, v koho jsme uvěřili. V Ježíše, Syna Božího.

A nakonec si dovolím položit ještě druhou otázku: „Jaký zázrak bychom si přáli, aby naše víra opět zazářila a uposlechli jsme Ježíšovo „POJĎ!““

Přeji vám všem, sestry a bratři v Kristu, léto plné Boží lásky a důvěry.

Ivana Krejčí

10. NEDĚLE PO SVATÉM DUCHU

Ukaž nám, Hospodine, své milosrdenství, uděľ nám svou spásu! Hospodine, projevoval jsi své zemi přízeň, úděľ Jákobův jsi změnil.

(Žalm 85,8.1)

První čtení: 1. Královská 19,9a.11-16.19

Tužby pro dobu po Duchu svatém (III):

2. Za dar posvěcující milosti, abychom jako dědicové Kristovi v duchu a v pravdě Boha uctívali, modleme se k Hospodinu.

3. Aby naše lidsky nedokonalá modlitba byla přesto nebeskému Otci milá a vlídně jím přijatá, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písem:

Panovníku Hospodine, prosíme tě o jasnou mysl k přemýšlení a pevnou vůli ke konání toho, co je správné, abychom žili podle tvých přikázání! Osviť nás, Bože, svým svatým Duchem, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Druhé čtení: Římanům 10,8-15

Evangelium: Matouš 14,22-33

Verše k obětování: Žalm 31,15-16

Verše k požehnání: Jonáš 2,6.7b

Modlitba k požehnání:

Panovníku Hospodine, děkujeme ti, žes nás při večeři Páně obdaroval nebeskou manou. Dej, ať v síle tohoto pokrmu prospíváme a rosteme k věčnému vykoupení! Prosíme o to ve jménu Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Vhodné písně: 11, 64, 83, 133, 143, 148, 177, 283, 289, 291

Svatý, trojjediný Bože,
v pokoře se před tebou skláníme
a děkujeme za nevýslovnou
lásku a milost,
kterou zahrnuješ
všechny své děti bez rozdílu.
Prosíme za všechny,
kteří ještě nedokázali uvěřit
ve tvého Syna, Pána Ježíše Krista.
Dej, ať jsme tvoji věrní služebníci.
Je přece psáno:
„Jak vítaný je příchod těch,
kteří zvěstují dobré věci!“
Amen

Chvála bohatství času

Milí přátelé, chtěl bych dnešním zamyšlením vzdát chválu času, který je nám dán. Samozřejmě můžete zastávat názor, že čas nám nikdo nemůže a ani nemusí dávat, věříte, že máte na svůj čas nárok. Já si myslím, že čas je mi dáván tím, kdo mě o tolik převyšuje. Je to zvláštní dar. Jeho Dárce totiž bude jednou chtít, abych vydal účty. Není to tedy štědrý stařík, který prostě rozdává plnými hrstmi a je mu úplně jedno, jak s darovaným bohatstvím naložíme. Myslím si, že pokud něco ve svých životech podceňujeme, pak je to právě čas, který je nám dán.

Není to neomezený čas. Máme tady na Zemi svou vyměřenou časovou úsečku. Nevíme, jak je dlouhá, ale víme, že jsme na ní právě nyní v jedinečném okamžiku. Právě s tímhle okamžikem můžeme udělat doslova cokoli. Dárce nás nezavázal, že čas smíme používat jen jakýmsi pevně vyměřeným či doporučeným způsobem. Je to na nás. Tahle zodpovědnost společně s jistou konečností úsečky nás může někdy paralyzovat, můžeme to vzít příliš vážně a cítit se ohroženi. To samozřejmě není dobrá výchozí nálada pro konkrétní životní činy. Jak ale jít na to, abychom svůj čas dokázali využít co nejlíp?

Předně si musíme připustit, že nikdo jiný to za nás neudělá. Pokud se pasujeme do role figurek na šachovnici, připustíme tím, že musíme počkat, až s námi někdo pohne. To se určitě dřív nebo později stane, ale stejně jako ty figurky nebudeme mít možnost zasáhnout do směru a délky tahu. Pokud připustíme, že je to na nás, nepotřebujeme chytrého šachistu nad sebou a můžeme se pokusit tu životní hru hrát nejlíp, jak umíme. Už slovo hra na-

povídá, že můžeme prohrát. Určitě prohrájeme, mnohokrát a někdy dokonce drtivě, ale na tom, že nám byl darován čas, to nic nezmění. Po každé prohrané hře můžeme znovu rozestavět figury a zkusit to znovu a jinak.

Snažím se sám sobě připomínat obrovskou důležitost darovaného času a snažím se být na sebe přísný a nemarnit jej věcmi, které si myslím, že by v mé hře klidně být nemusely. Nejde mi to skvěle, dost možná mi to nejde ani dobře a často je to dokonce mizerné. Ale snažím se. Věřím, že každá unikátní minuta je jedinečnou, nevratnou příležitostí. Právě v tu chvíli se setkávají mé schopnosti, zkušenosti a vnější okolnosti, z tohoto setkání může něco vzejít. Moc se mi líbí kousek ranní africké modlitby: „Pane, učiň, abychom žili v tvém čase, aby se hodiny a minuty, které nám dáváš, v našich rukou nerozdrobily.“ Ano, jsme to my sami, kdo může předejít rozdrobení. Je na nás, abychom se snažili co nejlépe hospodařit. Není to vůbec snadné, je přeci tolik věcí, které musíme stihnout. Je jich určitě víc, než se do na-

šeho času vejde. Připomíná mi to překvapení, kterého se mi dostalo pokaždé, když jsem jako malý kluk rozebral do šroubku autíčko, pak jej složil zpět a dost dílů mi zbylo. Něco prostě zbyde, nevejde se. Ideální hospodaření spočívá mimo jiné v tom, že poznáme, co je nejlepším adeptem na nezahrnutí do našeho času. Překvapivě to mohou být věci, které jsou všeobecně pokládány za nej-

důležitější. Správný hospodář ale drží otěže své hry v rukou, všeobecné předpoklady pro něj nejsou mapou. Tu pravou mapu má v srdci, s tou se dá probrat i těmi nejnáročnějšími partiemi. Moc nám všem přeji, aby při konečném setkání s Dárce času bylo co nejméně slz a hořkosti nad promarněnými příležitostmi. Začít můžeme právě teď.

Krásný život plný zázraků přeje

Zdeněk Bohuslav

Rada pouštního mnicha

Jeden mladík přišel za mnichem do pouště, aby se ho zeptal na pár věcí o svém životě. Vědělo se, že starý mnich vidí do lidských srdcí, a proto každému vhodně poradí.

„Otče, plánuji si postavit dům. Co myslíš, má mít dvě koupelny nebo tři?“

„Dvě nebo tři koupelny?“ zeptal se udiveně mnich.

Mladík znejistěl: „Ehm, chci v domě vybudovat výtah.“

„Výtah?“ mnich se podivil ještě víc. Mladík myslel, že mu mnich dobře nerozumí: „Mám stavět dům z cihel nebo z tvárnic?“

„Chlapče, k čemu ti takový dům bude? Pokud nestavíš srdcem, nemá to cenu,“ řekl laskavě stařec.

Mladík to zaskočilo, ale ptal se dál: „Chci navštívit krajiny, kde jsem ještě nebyl. Mám cestovat lodí, nebo letadlem?“

„Chlapče, nemusíš cestovat nikam. Nejdůležitější cesta vede do tvé duše.“

To už bylo na mladíka moc. Přišel se s moudrým mužem poradit, jak by mohl co nejlépe sladit své plány, a on mu je všechny nabourává.

Přesto se ještě zmohl na otázku. „Chtěl bych...“

Ani nedořekl, když mu starý mnich vstoupil do řeči: „Nejlépe uděláš, když nebudeš chtít nic.“

Mladík vyskočil a zlostí vykřikl: „Ty lháři! Považoval jsem tě za mudrce, a ty jsi obyčejný nešťastník, který závidí druhým!“

Rozlíceně se zvedl k odchodu, ale stařec ho rukou zastavil: „Víš, všichni jsme na cestě. Před mnoha lety jsem uvažoval stejně jako ty, dnes vidím věci v jejich naprosté nahotě. Já vím, že pravda bývá na začátku bolestná, ale marně bys od mnicha čekal něco jiného. Pochopil jsem, co znamená žít s Bohem pro věčnost, proto lidem radím, jak jít k podstatě a nezabývat se zbytečnostmi.“

Juraj Jordán Dovala, Pozvání do Ticha

Rozhovor s Martinem, člověkem žijícím bez domova

Před nedávnem vyšel v Českém zápase pěkný článek s názvem *Bylo nás pět* od pana Martina. Vzhledem k tématu aktuálního magazínového čísla jsme se rozhodli pana Janečka opět oslovit a položit mu pár otázek. Věříme, že vás rozhovor zaujme a třeba se vám podaří podívat se na svět jinýma očima...

Představil byste se našim čtenářům? Jak byste se charakterizoval?

Tak hned ta vaše první otázka mne dost zaskočila, no celkově mne zaskočila celá vaše redakce tím, že se mnou chce dělat rozhovor. Jednak je mnohem víc zajímavějších lidí, kteří mají co říct. Neříkám, že mne zájem nepotěšil, ale není to tak, že bych si myslel, že byste v Praze nenašli chlapy nebo ženský na rozhovor o životě na ulici. Já jsem původně, když mi Ivanka (ses. farářka Ivana Krejčí - pozn. redakce) přivezla vaše otázky, nechtěl na to moc reagovat. Protože se na to opravdu necítím... Otázka, jak bych se představil a jak bych se charakterizoval. Tak to je teda mazel otázka.

Já fakt nevím, jak začít. Začnu asi tím, že můj život je „masakr“. Zažil jsem snad už vše, co se v životě dá jak pokažit, tak vyřešit, a nakonec zůstat v rovině zdravého rozumu, ačkoli se to zdá nemožné. Ve škole jsem nebyl za blba, ale vyšvihnout se se mi nepodařilo. Co mi fakt šlo, byl sport, v tom jsem byl, bez sebechvály, myslím, dobrý. Hrál jsem, teda spíš chytal, za mnoho fotbalových klubů na Moravě. Byl jsem fakt sportovec.

Proč jsem říkal, že můj život byl masakr? Z nadšeného sportovce, člověka, který měl opravdu všechno, od krásných bab, skvělé rodiny, nádherného domu a slušného peněžního zázemí, se stal vozrál, podvodník, zloděj a nakonec „BEZDOMOVEC“. Na ulici jsem s přestávkama. Strávil jsem 19 let zavřenej v kriminále. No, sice o něco míň, ale i tak toho bylo pro jeden život dost a dost. Jo, taky jsem byl v blázinci. „No proč“ – tehdy jsem se podruhé rozváděl, opil se a chtěl zapůsobit na ženu, aby se nerozvedla. Polil jsem se techničákem a jako, zdůrazňuju „JAKO“, sechtěl zapálit. Skončilo to tak, že do mně tou uspávací puškou něco „napálili“ a probral jsem se v pakárně. Ale nebyl jsem tam dlouho.

Teď si o mně někdo říká: „No tohle musí udělat jenom magor“ – no, dnes si to říkám taky. Ale byl jsem ožralej, na-

štvaněj a asi blbej. Ale opravdu jsem se zapálit nechtěl. Byla to demonstračka.

Sice jste to zčásti už udělal, ale popíšete nám ještě blíže váš příběh? Jak jste se ocítl na ulici? Pokud nechcete, nemusíte odpovídat.

Ne, že bych nechtěl odpovédět, to ne, ale je to tak komplikovaný, že bych musel této otázce věnovat celej seriál a nevím, jestli by to někoho zajímalo... Já si prostě myslím, že na to se opravdu odpovídá velmi těžce. Moje cesta na ulici, život na ní a tak trochu „vzestup“ – v tom, že jsem na Azylu – by vyžadovala hlubší a delší zamyšlení...

Je ve vašem okolí někdo, kdo vám podal pomocnou ruku, když jste to potřeboval? Někdo, komu jste vděčný?

A jsme tam, kde jsme zase nechtěli být. U otázky individuálního přístupu k životu a k tomu, co člověk žijící na ulici je schopný přijmout jako projev opravdové pomoci a zájmu o jeho další život, a ochoty se z ulice opravdu chtít dostat a podle toho se začít chovat a mnohé tomu také ve svém životě podřídit. Ano, jsou v mém životě lidé, co mi pomohli, co jsem jim nebyl lhostejný, jéje, a kolikrát jsem je zklamal. Ale stejně mi pořád

věřili, sice nevím proč, ale ta víra ve mne mě až vyprovokovala k tomu, něco se sebou začít fakt dělat. První, kdo mne vlastně přiměl o sobě začít uvažovat, byl farář Miloš Košíček, ten mi dával! Nešetřil mě a já jeho taky, ale on to vlastně začal, spustil tu dominovou kostku v mém myšlení. Když Miloš umřel, tak to „schytala“ farářka Ivanka a později i kazatelka Bára. A dodnes mají se mnou starosti. To mi věřte, rozhodně nejsem „tutáč bezchybáč“. To né, ale nejsem v takovym

balastu. Což je fakt moc, moc fajn. Věřte mi, prožil jsem si svoje a dnes bych to už nedal. Když to vezmu zpětně, je to zážrak, že žiju, a to nepřeháním.

Co vás drží nad vodou a pomáhá vám v těžkých chvílích?

Bude to znít asi dost zvláštně u člověka, jako já, ale je to VÍRA. Víra v to, že je možný z té bídy tak nějak pomalu povstat. Ačkoliv nějaký to bahno na tobě zcela určitě ulpí. A taky víra v sebe samého jako v člověka. Vrátit se v myšlení třeba o pár let zpátky. Vrátit se tam, kdy tohle moje „životní svinstvo“ začalo. A proč jsem se začal tak chovat. Každý to má jiné, to je jasný - ale nepřestat věřit sám v sebe to je v každém z nás, to nikdy neumře, nemůže, NESMÍ.

Ta víra, to je to, co mi pomáhá a pomáhalo v těžkých chvílích.

Před časem jste pro náš časopis sepsal pěkný článek s názvem „Bylo nás pět“. ➔

Baví vás psaní?

No, baví, baví, to je složitý, prostě rád píšu o něčem, co se kolem mě děje. Od roku 2017 píšu svoje deníky, někdy s přestávkama, někdy každý den. Někdy se sám sebe ptám, proč to vlastně píšu. Ale píšu. Nevím, jestli to má smysl. To ukáže čas. Mám roze-psaný čtyři sešity. Nečtu to, jenom někdy se tak jen pro zajímavost podívám, co se zpětně dělo třeba 15. května tohoto roku nebo 5. dubna roku minulého. Tím vlastně píšu dějiny svého života a zaznamenám, co bych dávno zapomněl. Jsou to někdy fakt zajímavé věci. Proto píšu, ano, baví mě to.

Jak jste prožíval období koronaviru?

Psáním. Napsal jsem pár povídek, mezi nimi i „Bylo nás pět“, ale taky jsem víc vnímal lidi kolem sebe. Lidi v obavě o svůj život či o životy svých blízkých začínají víc přemýšlet o smrti a o tom, co anebo spíš, je-li něco dál. A nejen o smrti, ale i o Bohu. Až se člověk dívá, jak si člověk, mající strach o svůj život, uvědomí „Boží moc“, která je skryta v každém z nás a na kterou jsme si vzpomněli až v období koronaviru. Také jsem hodně četl. Třeba QUO VADIS. To ze sebe ne-

dělám chytráka, ale jeden vůl to chtěl vyhodit, tak jsem to vzal a přečetl. Já už to sice četl dřív, ale proč si to nepřečíst znovu, ne? Taky Švejkův 1. a 2. díl. Prostě, četl, psal a bál se jako každéj smrtník.

Pokud byste měl něco vzkázat našim čtenářům - například radu, myšlenku nebo pozdrav, co by to bylo?

V době koronaviru jsem napsal povídku Linda - skleněná panna. Ve stručnosti je

to zcela vymyšlený příběh chirurga, co se setkal s něčím, co ještě nikdy před tím neviděl, s čím se nikdy nesetkal a nikdy neoperoval. Dívku, co po výbuchu v továrně na sklo byla plná střepů a připomínala „skleněnou pannu“. Situace se mu zdála beznadějná. Ale pak si vzpomněl na slova svého otce, také neurochirurga, o tom, že to není on, ale Bůh, co rozhoduje o životě a smrti člověka, a on je jen Božím nástrojem, co vede jeho ruce. Ta dívka se uzdravila. Ačkoliv beznadějně obalena sklem. Ano, každý z nás může padnout a obalit se všelijakým svinstvím, co život člověka na ulici může potkat, ať už je to chlast, drogy, zlodějiny. Ale nikdy není pozdě začít hledat nejlepšího „neurochirurga“, věřit v něj, věřit, že on ho opět uzdraví a bude zase tím, čím býval dřív. Člověkem. A tím nejlepším neurochirurgem je Bůh a Jeho láska! A rada? Chceš-li poznat sám sebe, nezastavuj tam, kde pro druhé cesta končí...

S úctou vám všem **Martin Janeček, „bezdomovec“**

**Připravila Josefina Hudcová,
zprostředkovala Ivana Krejčí
a Jana Bára Hafnerová,
NO CČSH v Prostějově**

„Boj proti chudobě není gestem charity. Je to projev spravedlnosti.“ — Nelson Mandela

„Láska je jediné bohatství, které se nedá ukrást.“ — Seneca, římský filozof

„Pokud budou stroje produkovat vše co budeme potřebovat, výsledek bude záviset na tom, jak budou produkty distribuovány. Každý si bude moct užít volného času, pokud zde bude bohatství z jejich výroby rovnoměrně rozděleno. Nebo skončí většina lidí v chudobě v důsledku špatného přerozdělování bohatství. Zatím se zdá, že druhá varianta je pravděpodobnější.“

— Stephen Hawking, britský teoretický fyzik zabývající se vznikem vesmíru

Fejeton P. Ladislava Heryána

Na Karlově náměstí v Praze je poliklinika, v jejím vchodu velká lékárna. Chodník před ní je zvláštním, frekventovaným místem. Chodí kolem studenti okolních škol, právníci ze zdejších kanceláří, bankéři a jejich klienti z místních bank, zdravotní personál v bílém i v civilu pendlující mezi zdravotnickými zařízeními a nemocnicí, řeholníci od kostela sv. Ignáce i jeho návštěvníci, politici z paláce KDU-ČSL, maminky s kočárky, co vyrazily posedět do krásného místního parku, bezdomovci, co tu denně na lavičkách táboří, turisté všech možných jazyků a barev...

Jedna kategorie lidí se však z této pestré směsice vymyká. Jsou to lidé nemocní. Lidé zápasící o život, který je pomalu opouští. Lidé, kteří se právě dověděli diagnózu a jsou smutní, lidé smíření i zoufalí. Lidé, na kterých je patrné, jak je užirá rakovina, a přišli si tu pro léky do specializované onkologické lékárny. Lidé stále znovu zápasící o ještě nějakou, alespoň malou naději. Jdu po chodníku a vidím právě tyto chudé mezi ostatními. Pře-

padá mne výčitka, že sám lékaře nepotřebuji. Zaplavuje mne pokora před tajemstvím života a lidské bolesti. Cítím, že jsem sám strašně křehký, a najednou mám pocit, že ten skutečný život se děje právě zde, v nahotě bolesti, která již nedokáže nosit žádné masky, jindy skryté třeba za kravatou a padnoucím oblečením nebo za potetovanou kůží.

Johny Cash v písni „Hurt“ zpívá, že se schválně zranil, aby zjistil, zda je schopen ještě něco cítit, neboť bolest je prý jedinou věcí, která je opravdu skutečná.

Najednou je mi bližší ten, který přes všechnu naši lidskou pýchu do nás hluboko vidí - Ježíš Kristus. Plný soucitu vidí, co nás utlačuje a svazuje. Snad proto chtěl na sebe vzít všechny naše bolesti a být světlem v našich temnotách.

Snad je jím i panu Petrovi, prodejci Nového prostoru. Již dávno před poliklinikou se svým psem Boženkou nepostává. Vzali mu ho ochránci zvířat na vyhané udání a paní Radová, co jej u sebe nechávala bydlet, umřela na rakovinu. Chodník bez něj jakoby osiřel.

Převzato z Katolického týdeníku 26 (23.-29. června 2020)

Po stopách apoštola Pavla

Tak znělo téma letošního dětského tábora Ekumenické sítě v Borovnici u Vlašimi, který zde proběhl ve dnech 4. – 18. července. Tentokrát přijelo celkem 18 dětí, z nichž zhruba polovina byla ze sociálně znevýhodněných rodin, jimž jsme mohli pobyt uhradit díky našim sponzorům – Pražské diecézi ČCSH a Nadaci Veolia. Děti každý den dostávaly od apoštola Pavla dopisy, jejichž prostřednictvím se seznamovaly s jeho dobrodružstvími, která zažil na svých misijních cestách. A nebyla to skutečně žádná legrace – často mu šlo i o život. To nám se našťásti nikomu nic nestalo, i když dobrodružství jsme jistě zažili také mnoho – kromě řady her a soutěží, kde bylo nutné prokázat nejen fyzické schopnosti, ale často i nemalou fantazii a tvořivost, se všichni postupně vystřídali i ve velkém vědomostním kvízu „Apoštolovy epistoly“, kde si mohli „vydělat“ i docela velikou sumu táborových peněz – šekelů, jež pak tradičně v závěru tábora utratili v našem obchůdku. Někteří borci prokázali v kvízu skutečně encyklopedické znalosti z Pavlova života. In-spirování jeho cestovatelskými zážitky jsme se i my vypravili na dva výlety – na bájnou horu Blaník a zámek Jemniště. Přes občasný déšť jsme si nakonec užili i koupání, takže ke spokojenosti nám snad nechybělo vůbec nic. Moc děkují skvělému týmu vedoucích včetně naší obětavé zdravotnice Zorky Štěpkové a už teď se těšíme na další setkání během roku – s některými dětmi při duchovní péči v michelské náboženské obci, se staršími na setkání mládeže v Hradci Králové – a doufám, že se nás co nejvíce sejde za rok opět v Borovnici.

JK

CESTA

Kdo je chudý a kdo je bohatý?

Jsou případy, kdy je to naprosto jednoznačné – pokud člověk nemá co jíst a kde bydlet, je chudý. Pokud má nadbytek, je bohatý. Ovšem v mnoha případech jde hlavně o subjektivní vnímání – tedy o náš vlastní pocit. Člověk skromný a nenáročný, který vystačí s málem, si může připadat mnohem bohatší než někdo, kdo má statisíce, ale cítí potřebu mít víc a víc. Určitě nemusím říkat, kdo z těch dvou je šťastnější. Určitě pomůže, když se dokážeme vyrovnávat se svým okolím, což ale může být hodně těžké. Když někdo nosí do školy stále nové a drahé věci a díky tomu je ostatní obdivují, je obtížné jen tak nad tím mávnout rukou a říct si, že na světě jsou mnohem důležitější věci. Je to náročné, ale věřte, že to stojí za to!

JK

Perletovec stříbročárny

Jednou jsem vyšel za poledne procházkou k lánu obilí.

Tu náhle na chrpu si sedne nádherný motýl rozmilý.

Stanul jsem, motýl na mne zíral - nebo mne vůbec neviděl?

Na křídlech se mu třpytil pel, jak na slunci je rozevíral.

Najednou polekal se asi, hned zkusil, zda jej křídla spásí.

Povídám s úsměvem: Jen leť, a pozor, hochu, na perlet!

Miroslav Matouš
(Řeč květů a křídél)

Modlitba

Pane Bože, děkujeme ti za to, že se máme dobře. Prosíme, nedej nám zapomínat na lidi, kteří se mají mnohem hůř, a veď nás k tomu, abychom jim dokázali pomáhat. Amen.

Sto let služby Bohu, sto let pomocí člověku

8. Vězeňští a další kaplani

Duchovenská služba ve věznicích také patří mezi zvláštní práva církvi. Po nuceném přerušení v době totality byla znovu obnovena na základě dohody o duchovní službě mezi Vězeňskou službou ČR, církvemi sdruženými v Ekumenické radě církvi a Římskokatolickou církví, která byla uzavřena v roce 1998.

Podobně jako v armádě se duchovní může stát přímo zaměstnancem Vězeňské duchovenské služby (zároveň však zůstává ve služebním poměru ke své církvi). Vedle toho však působí nevládní organizace s podobným názvem – Vězeňská duchovní péče (VDP), v níž působí duchovní jako dobrovolníci, nejsou tedy zaměstnanci věznic. Pracovat několik let jako dobrovolník VDP je dokonce podmínkou pro to, aby se duchovní mohl stát profesionálním vězeňským kaplanem.

Proč je práce vězeňských kaplanů důležitá? Urcitě neslouží jen věřícím vězňům, pro které připravují a organizují bohoslužby, biblické hodiny, ale třeba i besedy, přednášky a koncerty. Ne každý vězeň musí být nenapravitelným zločincem, pro některé může pobyt ve věznicí představovat nesmírnou zátěž.

Mnozí z nich uvítají možnost rozhovoru, nabídku literatury apod.

Kaplan se také věnuje rodinám vězňů a jejich úloha je velmi důležitá při přípravě vězňů na život po jejich propuštění.

Někdy tito lidé stráví ve vězení mnoho let a je pro ně těžké, často přímo nemožné, znovu navázat na „normální“ život. Často musí začít úplně od začátku – najít si práci, bydlení... S tím vším jim kaplan může pomoci.

Stejně jako v nemocnicích jsou kaplani k dispozici i zaměstnancům věznic, jejichž služba je často také psychologicky hodně náročná.

Počet vězeňských kaplanů se postupně zvyšuje. Z počátečních deseti jich je nyní ze všech církvi celkem padesát. V naší církvi v současné době pracují 4 vězeňští kaplani v Čechách a na Moravě a 2 na Slovensku. Kaplani působí ve všech 35 věznicích na našem území. Ve všech věznicích byly také postupně zřízeny kaple.

Kaplanská služba se pomalu rozvíjí i v dalších organizacích – letos v dubnu byla například po dlouhé době jednáni

100 let služby Bohu
pomocí člověku
Církev československá husitská

Soutěž o tři knihy

Milé děti, nezapomeňte nám nejspoději do poloviny září na adresu jana.kraj-cirkova@csh.cz poslat své řešení naší „peněžní osmisměrky“. V říjnové Cestě se dozvíte jména výherců knížek – tak ať jste jedním z nich!

L	E	V	P	T	N	I	R	O	F	E	Ř	
F	L	Z	Š	N	L	A	E	R	I	T	Z	
R	E	J	L	O	L	R	U	B	L	E	M	
A	O	E	K	O	R	U	N	A	E	J	A	
N	N	D	E	T	G	H	A	K	P	H		
K	E	V	Š	E	U	Y	K	S	E	O	R	
A	R	B	I	L	N	R	U	S	Š	S	I	
L	C	F	L	Ř	A	Ä	O	G	N	O	D	
I	U	E	I	M	H	L	R	U	T	A	V	
R	O	Ž	N	F	E	N	I	K	I	T	É	
A	N	U	K	K	T	R	A	V	I	L	O	B

BOLÍVAR	FORINT	LEONE	RUPIE
CENT	FRANK	LEV	ŠEKEL
DIRHAM	GROŠ	LIBRA	ŠILINK
DENÁŘ	HALÍŘ	LIRA	VATU
DOLAR	HŘÍVNA	MARKA	ZLOTY
DONG	JEN	PESO	
EURO	KORUNA	REAL	
FENIK	KUNA	RUBL	

Blahopřejeme výhercům soutěže z června.

Daniel Filip Molnár z Nového Strašecí
Anděla Jindrová z Příbrami
(tajenka: *Dobré dílo*)

Biblická kniha Přísloví

8. Chudí a bohatí

Kniha Přísloví bohatství jako takové nezavrhne, naopak nabádá nás k píli, abychom neskončili v chudobě.

Čteme například:

„Zchudne, kdo pracuje za-
hláčivou dlaní,
kdežto pilné je-
jich ruka obo-
hatí.“ (Př 10,4)

Nebo dokonce:

„Majetek bo-
hatého je jeho
pevnou tvrzí,
chudoba

nuzných je jejich
zkáza.“ (Př

10,15) Na jiném
místě najdeme

i tuto větu: „Ma-
jetek zjednává víc

a víc přátel, nuzáka se i přítel zřekne.“

(Př 19,4) Víme ovšem dobře, že lidé, kteří se s někým přátelí jen kvůli jeho majetku, nejsou opravdovými upřímnými přáteli a v jejich případě není vůbec o co stát.

Velmi důležité je, aby člověk svého bohatství nabyl poctivě. „Lepší je maličko se spravedlností než mnoho výtěžků s bezprávím.“ (Př 16,8) Také by se za bohatstvím neměl hnát za každou cenu: „Neštví se za bohat-

stvím, z vlastního rozumu toho zanech. Jen letmo na něj pohlédneš, už není!“ (Př 23,4) Ani bohatství získané bez práce většinou dlouho

nevydrží: „Jméni
snadno nabyté se
zmenšuje, kdežto
kdo shromáždíuje
vlastní práci, tomu
přibývá.“ (Př 13,11)

Peníze nás také
mohou zkazit:

„Chudák prosí
o smilování, ale
boháč odpovídá
tvrdě.“ (Př 18,23)

Proto je velmi

důležité, aby bohatý
člověk nezapomínal
na dobročinnost:

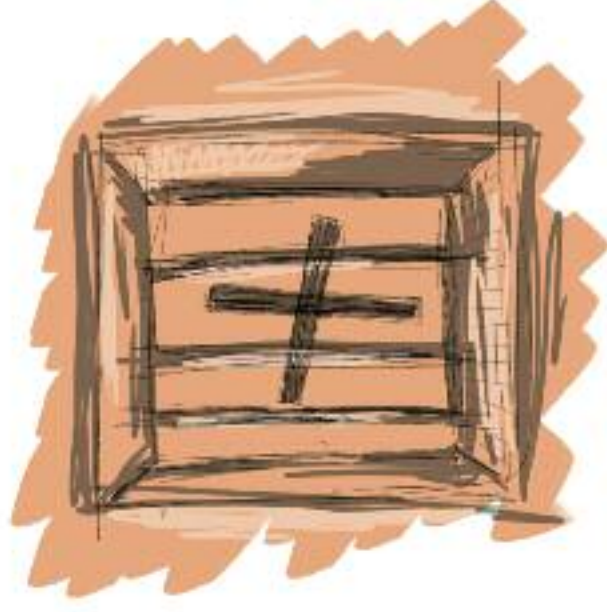
„Neodpírej dobro-
diní těm, kdo je

potřebují, je-li v tvé moci je prokázat.“

(Př 3,27) Ono se nám totiž většinou i vrátí: „Někdo rozdává a přibývá mu stále, kdežto ten, kdo je skoupý, mívá nedostatek.“ (Př 11,24) V každém případě však platí: „Je lépe mít málo a bát se Hospodina, než mít velký poklad a s ním neklid.“ (Př 15,16)

JK

Nakreslila: Lucie Krajčůvková

podepsána dohoda o podmínkách vzniku a působení duchovní služby v prostoru Policie České republiky. Dosud byli duchovní zapojeni do takzvaných týmů posttraumatické intervenční péče pro policisty. To znamená, že když policista prožije v souvislosti se svým povoláním nějakou těžkou situaci (občas jde v jejich službě i o život – stejně jako v armádě), je mu vedle lékaře, psychologa a dalších odborníků k dispozici i duchovní. Stejně tak jsou duchovní zváni např. k těžkým haváriím. Tato spolupráce však byla dosud pouze externí, duchovní nebyli zaměstnanci ministerstva vnitra. To by se nyní, po podepsání dohody, mělo změnit. Jinak od roku 2011 existuje Křesťanská policejní asociace, organizace, která

sdrzuje věřící policisty.

Ekumenická rada církví spolupracuje také například s Hasičským záchranným svazem a na začátku května 2018 bylo podepsáno Memorandum o spolupráci mezi ERC a Letištěm Praha o spolupráci v případě mimořádných událostí, například havárií letadla. Na pražském letišti byla také otevřena kaple.

Postupně tak následujeme praxi jiných zemí, kde je běžné, že kaplani působí například i ve velkých nákupních centrech a na jiných místech – prostě jsou k dispozici všude, kde je lidé mohou potřebovat. A to je přesně to, co církev má a chtějí dělat.

JK

Nakreslila: Lucie Krajčůvková

O chudákovy a bohaté ženy

Do prázdného tichého kostela rázně vešel draze oblečený muž, usedl do první lavice, opřel se lokty o kolena a hlavu složil do dlaní.

Začal se modlit: „Bože, jsem úplně zničený. Přišel jsem o všechno! Veškeré svoje úspory jsem investoval na burze, ale ten obchod dopadl se strašnou ztrátou! Zachránil jsem sotva desetinu investovaných peněz. Ach, Bože, prosím tě, pomoz mi!“

Muž by si určitě zoufalstvím rval vlasy, ale jeho lebka byla hladce vyholená.

Přejížděl si tedy alespoň nervózně rukama po hlavě a pokračoval ve svém tichém monologu: „Nevím, co mám dělat. Manželka očekává další drahou dovolenou, musím hradit provoz naší nákladné vily, děti mají taky pořádk nějaké požadavky... Mám sice ještě další příjmy, ale taky spoustu dluhů. Ta investice mi měla pomoci je splatit, ale nakonec se snad budu muset ještě víc zadlužit. Bože, porad mi, prosím. Mám snad prodat svůj sporták? Nebo si vzít hypotéku na dům? Když bys mi mohl poradit nějaký zaručení tip, jak rychle vydělat. Co třeba nějaká čísla, která bych mohl vsadit?“

Muž s lehkou nadějí v očích vzhledl k Ježíši, který na něj zmučeně hleděl

z oltářního obrazu, avšak žádně znamení neviděl. Zklamaně opět sklonil hlavu a uvědomil si další nepřijemný aspekt své zoufalé situace: „Vždyť já to ani nemůžu nikomu říct, jak na tom jsem. Každý by se ke mně hned otočil zády jako k prašivému psu! Když si představím, že přijdu na golf a řeknu chlapům: sorry, už vám nemůžu všem zaplatit jídlo a pítí, protože jsem švorc – no, to si prostě ani neumím představit, Bože, to po mně přece nemůžeš chtít!“

Muž byl naprosto zničený. Vůbec se nezdálo, že by mu jeho modlitba přinašela nějakou útěchu.

Mezitím do kostela velmi tiše vstoupila nenápadná žena. Usedla v poslední lavici a s tichým úsměvem se zahleděla na oltářní obraz s ukřižovaným Ježíšem. Potom se potichoučku začala takto modlit:

„Pane, děkuji ti za nesmírnou milost, kterou mi každý den prokazuješ. Děkuji ti, že i když zatím pořád nemohu najít práci, vždycky potkám dobré lidi, kteří mi pomohou. Dnes jsem byla pomáhat při vydávání potravinové pomoci a za to jsem si odnesla plnou tašku dobrého jídla. Včera jsem si zase mohla vydělat celých dvě stě korun roznášením

letáku. Za to budu moci dětem koupit nové boty, které už tak nutně potřebuji. Tedy ne úplně nové, ale ta paní v bazaru je tak hodná, že mi vždycky schová

nějaké pěkné a za velmi dobrou cenu. Děkuji ti, Pane, že já i děti jsme zdraví. Děkuji že děti rády chodí do školy, mají tam kamarády a dobře se učí. Děkuji, ti za hodnou paní učitelku i paní vychovatelku v družině, které se jim tak pěkně věnují!“

Žena se na chvíličku odmlčela a potom pokračovala: „Pane Bože, chtěla bych tě moc poprosit o zdraví pro paní Novákovou z našeho domu. Je už hodně stará, nikoho nemá a už nemůže pořádně chodit. Každý den ji chodím trochu poklidit a přináším trochu jídla, bojím se ale, že se její stav zhoršuje. Tak jí, prosím, pomáhej, Pane, ať nemá moc velké bolesti.“

Žena na chvíliku zaváhala, ale potom, povzbuzena pohledem za oltář,

statečně pokračovala: „Viš, Pane, chtěla jsem tě poprosit o pomoc. Zítra se jdu zeptat do jednoho obchodu, viděla jsem

ve výloze cedulku, že přijmu prodáváčku. Kdybych tu práci dostala, už by nám s dětmi nic nechybělo. Tak jestli myslíš, že by to bylo správné, prosím, pomoz mi, ať udělám dobrý dojem.“

Moc ti děkuji za všechno, Bože, za to, jak krásně se o nás staráš, amen,“ dokončila už žena rychle, jako by se styděla, že měla tak troufale velkou prosbu. Nicméně byla ráda, že našla odvahu ji vyslovit, a s mírným úsměvem a klidem v duši vyšla z kostela. Ten zcela chudý muž ji za chvíli následoval, sedl do svého sportáku a odjel na golf.

Jana Krajčřířková

Neakresliła: Lucie Kratošířková

ANKETA

S ohledem na aktuální téma magazínového čísla jsme se několika osobností z řad církve zeptali na dvě níže uvedené anketní otázky. Odpovědi si můžete přečíst v následujících řádcích.

1) Co se vám vybaví, když se řekne pojem „chudoba“?

2) Bohatství nemusí mít pouze materiální podstatu. Co považujete za své osobní „bohatství“ a jak si toto bohatství člověk může udržet?

1) Chudoba není ani bída, ani lakota, jsou to rozpražené ruce, připravené obejmout. Radikální odpověď Františka z Assisi k bídě světa se stala jeho chudoba. Nepřijatelné je to i dnes. Rozhodně

nepochopitelné, ale je v tom něžný háček. My totiž vážně nevíme, co „Paní Chudoba“ je. Stručně řečeno totiž není zřeknutím se všeho, ale přijetím všeho! Pravá chudoba je jít a netahat na zádech balvanu svých domnělých zásluh a chyb. Je to přijetí skrze tělo i duši, přijetí i svého stínu a rozzářené oči Kristovým světlem. Jak by snad poznamenal Jung, ani František nechtěl být dobrým člověkem (s narůžovělou tvářičkou), ale člověkem celým. Zdá se, že právě tomuto tajemství nás v životě učí Ježíš.

2) Zjistil jsem, že jediným, co mi zbývá, když se ocitnu v krizi jsou prázdné ruce. To je mé jediné bohatství, že je můžu sepnout k modlitbě, rozevřít k pohlázení nebo obejmoutí. Vůbec to není málo.

Filip Štojdl

1) Pod chudobou se mi vybaví především sociální nerovnost, protože mít málo není tak těžké, pokud všichni žijí z mála.

Již od roku 2015 prý jedno procento nejbohatších lidí

vlastní více majetku než zbytek světa dohromady (tedy 99 zbylých procent obyvatel planety). To je špatně.

2) Je skutečně také duchovní chudoba a duchovní bohatství jedince či národa. Za své osobní bohatství považuji například to, že jsem mohl hodně zažít a pochopit již v mládí a touto někdy

bolestnou zkušeností se cítím lépe vyzbrojen proti novým propagandám a novým demagogiím, proti novým černobílým pohledům na náš svět a na naše dějiny.

Tomáš Novák

1) Vybavím si rodinu, která žije ve špinavé domácnosti, ve strachu a ve stresu z toho, že nebudou mít příští měsíc na nájem, s prázdnou lednicí a v ošacení, které se dědí v rámci rodiny.

První mě napadne tato chudoba materiální. Často jsem slyšela v době nouzového stavu od zaopatřených lidí, že každý by si měl počínat tak, aby měl rezervy a přežil výpadek příjmu na 2-3 měsíce, ale to bohužel není realita dnešní doby, kdy hlavně mladé domácnosti jsou zadlužené hypotékami, žijí od výplaty k výplatě a nemají za sebou rodiče či jejich rodinné jmění a musejí se tak postarat o vše sami.

2) Určitě souhlasím s tím, že materiální zaopatrění nestačí - je důležité mít kde bydlet a co jíst, nežít ve stresu, ale bohatství ve smyslu částky peněz na účtě určitě vnitřní bohatství nepřinese. Osobní bohatství vnímám spíše jako umění se radovat, umění tvořit duchovní a vztahové hodnoty, o které je třeba pečovat, ale které nás také mohou činit šťastnějšími, spokojenějšími, vnitřně vyrovnanějšími lidmi. Takovou vstupní brankou může být setkání s Bohem, dotek Boží lásky, která je ničím nekoupená, ale již za nás vykoupená :) Tedy prožití Boží přítomnosti a každodenní odevzdávání svých starostí v modlitbě, což jistě osvobozuje, a zároveň i inspirace k životu, k sdílení bohatství Boží lásky, která se projevuje aktivitou a otevřeností vůči druhým.

Veronika Matějková

1) Chudoba není jen výsada těch, kdo mají prázdné kapsy. Není zásluha pro ni trpět nejnižší nepřiměřenou mzdou.

Jeden židovský příběh vypráví, že za rebem přijde mladík s otázkou, kdy že se

člověk začne počítat mezi bohaté. Rebe ukáže na okno a zeptá se mladíka, co tam mladý muž vidí. Mladík odpoví: lidi, stromy, nebe. Pak ukáže rebe na zrcadlo, co že prý vidí tam? Vidím sám sebe. Ano, tak je tomu, když na sklo nalepíš tenoučký plát stříbra.

Kdo pro stříbro nevidí než sám sebe, patří mezi bohaté, a tak je mu Boží království nedostižné (Mt 19,24), chudý však vidí lidi, svět i nebesa - a proto je mu Boží království zaslíbeno (L 6,20).

2) Největší bohatství jsem získal skrze kněžskou službu. Díky ní s díkyvdáním přijímám mnohé jiné poklady a projevy Božího požehnání jako nesamozřejmý dar. Děkuji za rodinu, manželku a děti, děkuji za společenství bratří a sester v náboženské obci v Radotíně. Děkuji za zdraví, které mi nedovolí zapomenout na jeho křehkost. Děkuji za mé rodiče a sourozence. Děkuji za každý den a mnohé lidi v něm, že mi nedovolí setrvávat na místě. Děkuji za otazníky na konci těch mnohých vět, které mi lidé svěřují. Děkuji za ty, kdo si klepou na čelo, zatímco mně se to pod tím čelem moc nespojuje, protože mi tím dávají šanci se zase chytit. Děkuji vám, že ještě čtete.

Řeknete, proč považuji za největší bohatství kněžství? Protože mi nedovolí zavřít oči před zázraky, za něž musím denně děkovat. A proto - děkuji za Církev československou husitskou, že mě v kněžství uvedla a v této službě i uchovává.

David Hron

1) Bible na několika místech hovoří o chudých a Ježíš sám několikrát též. Biblická výzva spočívá v péči o chudé (a dále o vdovy a sirotky), to odpovídá současnému trendu odstranit exkluzi - sociální vyloučení

chudých. Ve společenství církve se sdílí všichni, ať bohatí či chudí, kdy chudí mohou být bohatými a bohatí chudými – ve víře, v lásce. Společenství církve může pomoci jak chudému u víře s otevřením srdce, tak chudému s jeho materiálními starostmi, neb zde není každý sám, ale jsme zde jako společenství těla Páně, který nám dává vše, co potřebujeme, ještě dříve, než ho poprosíme. A: „Znáte přece štědrost našeho Pána Ježíše Krista: byl bohatý, ale pro vás se stal chudým, abyste vy jeho chudobou zbohatli.“ (2 K 8,9)

2) Jsem vděčná za bohatství lásky jak Boží, tak lidské. Děkuji Bohu za milujícího manžela, maminku, rodinu, sbor, sbory a celou církev, za lidi, s nimiž se mohu setkávat, křtít, oddávat, pomáhat, povídat, zpívat, smát se i plakat, za nádhery a bohatství přírody, za bohatství myšlenek, fantazie, otázek i odpovědí, bohatství odkazu zvláště české historie, bohatství české i vši lidské kultury, díla literární, hudební i výtvarná, za vše dobré, co se děje a k čemu mohu případně též i přispět. A jak takové bohatství udržet? Stálým zacilováním se ke středu – Bohu

samému – Lásce věčně vtělené v našem Pánu Ježíši pod vedením jeho Ducha. To je jediná záruka života bohatého láskou jak v osobních vztazích, tak ve vztahu k přírodě i kultuře a umění. Života s druhými a pro druhé, ne v lhostejnosti, ale v zájmu o druhého. Života, který pak označujeme jako šťastný, byť zrovna neoplýváme časnými statky. Vždyť nikdo nemůže sloužit dvěma pánům, Bohu i majetku. (Mt 6, 24a,c) **Hana Tonzarová**

Anketu připravila a za spolupráci všem zúčastněným děkuje **J. Hudcová**

Blahoslavení chudoby

Je hodno pozoru, že první věta Ježíšova vystoupení, doložená v Matoušově evangeliu, zní podle kralického překladu: „Blahoslavení chudí duchem, neboť jejich je království nebeské.“ Bývalo tomu rozuměno i tak, že jde o lidi mdlého rozumu. Podle novějších překladů: „chudí v duchu“, „kdo mají duši chudého“, „nenamyšlení“. Nicméně si myslím, že Ježíš mohl mýnit i ty prostáčky Boží. V podobném oddílu u Lukáše je psáno zdánlivě něco jiného: „Blahoslavení chudí (vy chudí), neboť vaše je království Boží.“ Chudí duchem a chudí; je to odlišnost jen zdánlivá, obojí má spojitost, jedno dokonce pomáhá vyložit druhé. Nejde o trpnou bídu ani o okázalost Diogenova sudu, ale o chudobu záměrnou, podle Františka z Assisi o Paní chudobu, o chudobu blahoslavenou.

Jaký byl ten, jenž blahoslavl chudobu, Ježíš sám? Byl na hranici chudoby a navíc bezdomovec: „Lišky mají svá doupatá a ptáci nebesť hnízda, ale syn člověka nemá, kde by hlavu složil.“ To je pravda, ale on nic nenamítal proti bydlení v domech, v jakých býval hostem. I zde jsou ovšem rozdíly: „Je lépe, když velké duše přebývají v malých domech, než když nízké duše přebývají v příbytých velkých.“ Tak to vyslovil Epiktetos.

Chudoba byla chválena již dávno před Ježíšem. V biblické Knize přísloví je verš: „Pýcha člověka snižuje jej, ale chudý duchem dosahuje slávy.“

Perský básník Nizámí v jedenáctém století: „Člověkem nejси, abys měl pastvy dost, člověk jsi pro rozum a pro moudrost.“

Tomáš Kempenský v patnáctém století: „Pyšný a lakomec nemá pokoje nikdy, chudý a pokorný duchem žije v trvalém míru.“ A Josef Václav Sládek ve století devatenáctém: „Nic nechci víc než v duši klid a žádného víc štěstí, než co ho ptáče může mít na květné ratolesti.“

Ježíš mnoho napověděl v podobenstvích, třeba o boháči a Lazarovi nebo o statkáři, který se rozhodl po bohaté sklizni rozšířit své sýpky.

S tím souvisí Ježíšova rada neukládat si poklady na zemi, ale na nebi. Obojí současně nelze: „Co člověku prospěje, když získá celý svět, ale uškodí své duši?“ Tak mluví Ježíš a dodává: „Nemůžete sloužit Bohu i mamonu.“ Mammona, slovo semitského původu, označuje původně to, s čím člověk navenek počítá, na co spoléhá. Ježíš měl na mysli bohatství hmotné, ale jeho slova se dají vztáhnout na mnohé, co v jeho době nebylo: třeba na bankovní konta i na vzdělání, pokud slouží sobeckým cílům.

Kdysi prý přišel Sokrates na trh v Athénách, rozhlédl se a řekl: „To jsem nevěděl, že je na světě tolik věcí, které nepotřebuji.“ Co

kdyby přišel do hypermarketu? Reklama tam přesvědčuje: „Vy to musíte potřebovat!“

Chudoba je rozměr cesty, která vede k životu. Důležité je mít, aniž bych omezoval jiné, aniž bych poškozoval; aby to, co mám na zemi, sloužilo i celku a bylo v souladu s tím, co je na nebi. Nemít méně ani více, ale jen to, co potřebuji, je přirozený, normální stav v řádu života.

„Umění pravého, zrajícího života v průmyslovém věku je umění, jak se stát chudým. Plnost, svobodu a radost vidí člověk, který se odváží chudoby, vnitřní chudoby, v níž se člověk otvírá Bohu a světu a bližnímu.“ Friedrich Heer. **Miroslav Matouš**

Několik citátů ze Silesia

*Kdo nechce bohatnout, je bohat nejvíce;
kdo získá pohrdá, má získat tisíce.*

*Niž, svrhni marnou tíž! Vždyť duchem vítězí,
kdo nechce na hřbetě mít batoh s penězi.*

*Své srdce Nebesům a Bohu moudrý dal,
a lichvář při měšci je v světě zanechal.*

*Hled' zbožní nemají moc vlastního zde v čase,
a bezbožníci nic tam na věčnosti zase.*

*Že byti v chudobě se nejvíc Boha týká,
je div, že nevidíš ho v domě zbohatlíka?*

*Co za zisk vlastně má v tom světě bohatec?
Vždyť zdejší bohatství je ztrátou nakonec!*

*Ten, komu Bůh je všim, rád odřiká se všeho.
Když nemáš v Bohu vše, je vůbec něco tvého?*

*Své jmění bohatý kdys vrátí světu zpět,
a moudrý poslal své už napřed v onen svět.*

přeložil Miroslav Matouš

Bohatství, chudoba a globalizace

Nůžky mezi bohatstvím a chudobou ve světě se rozevírají. Ruku v ruce s tím nastává i disproportionální nárůst obyvatelstva, při srovnání rozvojových a vyspělých zemí. Dochází k zatlačování původního životního prostředí, mění se světové klima a následkem bídy a nespravedlivých válek šíří se masově světová migrace. Přicházejí lokální i nečekané celoplanetární krize. Jsou varováním pro nás, obyvatele Země, která není nafukovací. Smyslem probíhajících katastrof by mohlo být pokání lidstva a poučení se historií velkých říší, z příčin jejich zániku. Jenže co se děje? „Šolícháme“ konflikty peněžními záplatami. Stále masivnější tisk nekrytých peněz zachrání do budoucna svět? Nastává katarze, či se svět oklepe a budeme předstírat, že se až tak moc nestalo?

Oživovací impulzy v transformaci civilizace k lepšímu prožívání života lidí přináší kladení otázek, stavění originálních hypotéz a jejich objektivní testování. Postoj lidí k životu ve společnosti se musí zásadně změnit, nemá-li se civilizace vrátit k prvopočátku. Chceme-li něco měnit k lepšímu, záleží na každém jednotlivci, aby se pokusil alespoň o píď posunout společenský život k lepšímu prací a dobrými příklady pro ostatní. Nebojme se používat vlastní rozum, pojmenovávat konkrétně nedostatky v životě společnosti i její byrokratické nadstavbě, jednejme produktivně. Nerezignujme, buďme moudřími v hledané nové modernosti.

Ptejme se aktuálně, jak v tom kterém místě funguje liberálně-tržní systém, a zamýšlejme se, jakými alternativami měnit svět k lepšímu.

S rozvojem mezinárodní ekonomické integrace dochází ke globální krizi demokracie, neboť její klasické mechanismy spoře fungují nanejvýš v rámci národních států. Vznik ryze nadkonzumní, bezradné, rozklížené „postmoderní“ společnosti není přímo následkem rozvoje techniky samé, ale především důsledkem nesprávného chápání života, jemuž technologie slouží. Například stavíme gigantické akvaparky, vyhazujeme milióny na různé megaakce a nedokážeme vyřešit sociální bydlení a nedůstojný život bezdomovců. Ideologie technokratického pojetí života je poněkud vágní. Ze svého relativistického prostoru, jaksi podvědomě, postmoderní lidé vytěsňují na okraj konzumního zájmu duchovní hodnoty a s nimi se automaticky vyprazdňují mravní hodnoty. Vždyť kolik lidí dnes čte knihy a jaké davy jsou přítom manipulovány skrytými pokerovými hráči fake news na sociálních sítích! To je ta nová třída iluminátů, která destabilizuje světové dění. Nepůjdeme-li sami příkladem dětem, povede to k primitivismu v myšlení i chování.

Dochází ke ztrátě zakotvení, v místě, krajině. Tedy ztrátě identity. Za vším stojí obrovské zisky. Pojetí multikulturalismu potřebuje radikální léčbu, jinak se globální svět utopí v anarchii.

Příznějme si, že politika inspirovaná dluhem narazila. Občan ztratil možnost spolurozhodovat o konkrétních kauzách, pouze si volí abstraktní balíky koncepcí v podobě vyčpělých programů jednotlivých stran a hnutí, které často reprezentuje jen malá parta osob, toužících po prebendách.

Je možné nalézt rovnováhu mezi materiálním a duchovním rozměrem naší kultury?

Bude se společnost vyvíjet samoregulačně, a jaká budou měřítka lidské civilizace? To jsou otázky k zamyšlení. Člověk je biologicky tvor, není robot, a proto záleží na nás samých, zda se vydáme po té správné životní cestě. Pokud bychom byli pouhými pesimisty, nic se nezmění, překážky naopak narostou. Přesto lze doufat, že se rýsuje na obzoru výhybka na lepší cestu.

Historie nás poučila: Minulé bylo utopií, když se blížilo k vrcholu. Vývoj nové společenské formace nelze v budoucnu vyloučit.

Potřebujeme nikoli revoluce a války, nýbrž světovou evoluci. Jejím cílem by mělo být pokusit se:

1) Zúžit úhel rozevřeného ostří civilizáčích nůžek mezi superbohatými a průměrnými občany, vytvářejícími svou pracovní silou kapitál. K tomu je zapotřebí vyvíjet tlak na státní byrokracie, neboť volební páky pro občany jsou v praxi málo účinné a prostřednictvím působení státních mechanismů na nadnárodní konceny se neděje prakticky nic.

2) Nově formulovat životní vizi člověka. Pro formulaci nové životní vize, vize pro

21. století, bude nezbytné pravdivěji reflektovat současný svět s vědomím, že chceme i musíme být jeho aktivními účastníky. Oživovací impulzy v transformaci současné civilizace k lepšímu prožívání života lidí přináší kladení nových otázek, stavění nových hypotéz a jejich objektivní testování. Cesta naděje je reálná s vědomím relativnosti pravdivého poznání, ale nikoli s popřením pravdy jako naprosto neurčitého a flexibilního pojmu, spíše poznáváním předvídatelných a reprodukovatelných vztahů mezi jevy.

Chceme-li něco měnit k lepšímu, nebojme se používat vlastní rozum, pojmenovávat

konkrétně nedostatky v životě společnosti, jednejme produktivně, buďme moudřími ve své modernosti. Příznějme si, že politika inspirovaná dluhem narazila, občan prakticky ztratil možnost spolurozhodovat reálně o konkrétních kauzách.

3) Vztah mezi člověkem a technologiemi.

Technokratické přístupy zde mohou člověku jenom pomoci, nikoli ho nahradit v rozhodování. Vše se zdá nasvědčovat tomu, že cesta z krizí a ekonomického rozvratu nakonec neoptimálněji povede přes investice do lidí.

Pro formulaci nové životní vize, vize pro 21. století, bude nezbytné donutit politiky, státní byrokracie a média pravdivěji reflektovat současný svět s vědomím, že chceme i musíme být jeho aktivními účastníky. Vychovávejme k tomu novou generaci, jak kdysi činili naši spisovatelští předci od F. L. Věka počínaje.

Bohumil Ždichynec

Dvě kila štěstí, prosila bych aneb trochu jiné zamyšlení

Jak krátká je historie člověka ve srovnání se stářím země a jak dlouho je to člověčí putování protkáno vzájemnými boji, rozepřemi a válčením! Už biblický příběh Kaina a Ábela, v jehož pozadí je cítit napětí mezi pasteveckým a zemědělským způsobem života starověkých kultur Syropalestiny, prozrazuje odvěkou lidskou touhu vydobýt si dobré – a zadaří-li se, tak i lepší – místo na slunci. Nejdříve šlo o pouhé přežití tak jako ostatně v celé živočišné říši, o zajištění zdrojů potravy, ale záhy se uplatnily zájmy teritoriální, jejichž součástí byly snahy získat komodity daného území, a tu byl už jen krůček k tomu, aby se dosažený majetek stal ukazatelem úspěšnosti jedince i národa. A nejinak je tomu dnes. O co jiného jde ve Weri-chově písničce „Je to pravda odvěká, šaty dělá člověka“? Neměří se často hodnota jedince právě tím, jakými značkami se obklopuje, čím jezdí, drží-li krok s dobou, co se technického vybavení týče? Nejsme ochotni více věřit lháři ve fraku než jeho nuzně vyhlížejícímu protějšku?

Toto zamyšlení ale nemá být obhajobou chudého způsobu života, a přestože to tak dosud nepůsobilo, bohatství neodsuzuje. Ba naopak, už autor 1. listu Timoteovi tušil, že „kořenem všeho zla je láska k penězům.“ (6,10) Dodávám patologický, nezdravý vztah, ne samotné peníze. Ano, v historii církve došlo k tomu, že ve snaze se co nejvíc přiblížit Bohu a v domnění, že dobrý křesťan je chudý křesťan, se mnozí vzdali svých materiálních potřeb. A to zcela. Nicméně bylo to nutné? Mám za to, že jde spíš o **POSTOJ** k majetku, o Ježíšovo v tomto čísle tak často uváděné „nelze sloužit dvěma Pánům“... Sloužit!

Jde o to, uvědomit si hranice mezi tím, co je pro člověka dobré, co mu prospívá a může ho dělat spokojenějším, a co ho už ničí a dělá z něj otroka mamonu. Jinými slovy, co ho svazuje a bere mu právě tu svobodu, kterou mu peníze, jsou-li k dispozici a rozumně užívány, mohou dát. A nejen svobodu: ono tak často citované a vytožené štěstí si sice přímo nekoupíme, dvě kila či dva metry čtvereční poctivého štěstí těžko budou

kdy k máni, ale pokud si díky financím můžeme dopřát to, co nám pocit štěstí přináší – třeba cestu do Lurd, indického Říšikéše nebo kurz charlestonu, není to vůbec špatné. Lidé často říkají, že bohatí jsou uchváteni penězi, že nemyslí na nic jiného a považují je za nejdůležitější na světě. Ale nejsou to spíše ti chudší, komu nedají spát? No ono také aby daly, když přemýšlíte, jak sehnat 20 000 na slušnou zubní protézu nebo opravu střechy, skrz kterou při lijáku prší, či ojetého vozu, aby prošel STK...

Zkrátka mám za to, že peníze jsou svým způsobem energie a mají tedy jako energie proudit. A máme-li je, máme je využívat a štedře rozdávat tam, kde je to třeba. A hlavně těm, kdo je potřebují. Asi to bude tak jako se vším, včetně zdravého způsobu života, o kterém jsme psali v minulém magazínu. Asi to bude o přiměřenosti, rozumném přístupu, ne-lpění. Možná je lehký, lehoučký nadbytek tím kýženým ideálním stavem, který umožní výše uvedené... :-)

KB

Vzpomínka na bratra faráře Miloše Košička

„Nestůj tam jak oleandr!“ říkával náš bratr farář a vždy to vyvolalo salvu smíchu u všech přítomných. Takto veselé jsou naše vzpomínky na bratra faráře Miloše Košička, který by se 13. srpna dožil 70ti let. Není tu sice s námi fyzicky, ale jakoby se kolem stále vznášela jeho radost a osobitý smysl pro humor. Jeden jeho bonmot tedy ještě na závěr: „Lepší pivo v žaludku, nežli voda na plicích.“ Kdo jste ho znali, jistě si vzpomenete i na další úsměvné průpovídky spolu s jeho výročí.

Za všechny děkují sestry a bratři z jeho náboženských obcí Prostějov, Pěňčín a Moravská Třebová.

Jana Bára Hafnerová

Zveme vás na výstavu oceněných prací z fotografické soutěže

Otcovská láska

Místo konání: **Husův sbor**
Moskevská 34, Praha 10 - Višňovice

Výstava se koná 31. července - 7. září 2020
Vernisáž: 30. července 2020 od 18 hodin

Období: Pa 6.00-12.00, 12.00-13.00, 13.00-19.00
St 6.00-12.00, 12.30-18.00 / Ne 9.00-12.00

Psali jsme před sto lety

Z Přepěř. Poutní slavnost 25. července t.r. vydařila se v naší farní osadě nad očekávání znamenitě. Před slavnými bohoslužbami promluvil slavnostní kázání br. Procházka z Jenišovic a zpívanou mši sv. sloužil br. Zahradník-Brodský za přísluhy bra Hoffera a Procházky. Odpoledne o třetí hod. uspořádala místní rada starších na návsi tábor lidu za účasti asi 2000 posluchačů. Tábor zahájil náš duch. správce br. Hoffer a udělil slovo prvním řečníku bru Zahradníkovi, který svým klidným a upřímným přednesem promluvil o povinnosti dokončení naše osvobození národní osvobozením náboženským. Poté promluvil br. Deutsch, duch. správce z Turnova, o tom, jak má každý jednotlivec pracovat na zdemokratisování a zdokonalení sama sebe. Tábor poté dokončen do slovem místního duch. správce výzvou, aby národ český konečně promluvil a s římskou církví doúčtoval. V.

Český zápas č. 30, 13. 8. 1920, s. 5

Dovolená na jihu

Husův dům (Náboženská obec CČSH, U Výstaviště 10, 37005 České Budějovice) nabízí levné ubytování v srpnu i září 2020. Jedná o trojlůžkový pokoj (možno přidat ještě matraci). Rychlovarná konvice, vařič a lednička k dispozici, sprcha a WC o poschodí níže, k domu patří zahrada. Cena na osobu a noc 200 Kč včetně ložního prádla. Ubytování v srpnu a září pro jednu až dvě osoby nabízíme i v Betlémské kapli v Besednici (u Trhových Svinů). Krásné přírodní prostředí. Méně komfortní a proto jedno přespání za 120 Kč. Obojí ubytování možno objednat mailem: pruhovanetricko@centrum.cz anebo telefonicky: 773 557 979; Karel Filip - farář

Dovolená v Mariánských Lázních

Náboženská obec v Mariánských Lázních nabízí ubytování v nově zrekonstruovaných pokojích s balkony s výhledem do parku. Dům je v blízkosti lázeňského centra i nákupní zóny. Cena od 300 Kč za noc. Dvoulůžkový pokoj s možností 2 přistýlek. Kontaktujte: 737 91 80 84. ZK

Prázdniny v Betlémě

Penzion Betlém nabízí ubytování v příjemném prostředí Janských Lázní za příznivé ceny. Nachází se v klidném prostředí a přesto pár minut od lázeňského centra. Svoji polohou je předurčen všem milovníkům přírody, relaxace a sportů. Více na www.betlempenzion.cz

Pozvánka na konferenci

Teologická konference s příznačným názvem „Komunikace ve společnosti a církvi, možnosti a úskalí“, která se měla původně uskutečnit začátkem května, bude realizována v úterý 29. září 2020 na adrese Wuchterlova 5, Praha 6 Dejvice, v Komenského sále. Na akci vystoupí například nezávislý kouč a facilitátor Vladimír J. Dvořák, patriarcha Tomáš Butta, psychoterapeut a lektor Jan Burian, filosof Vladislav Dudák a další. Více informací spolu s programem naleznete na stránkách církve. Přihlášení je stále možné na adrese: tomas.novak@ccsh.cz. Jste srdečně zváni!

red

Církev československá husitská vyhláší vyhledávací řízení na obsazení pozice

přednosta / přednostky organizačně ekonomického odboru úřadu ústřední rady.

Kvalifikační předpoklady:

VŠ vzdělání - ekonomické nebo právnické, praxe, organizační schopnosti, manažerské dovednosti, členství v CČSH výhodou

Nabízíme:

služební nebo pracovní poměr v CČSH
možnost i částečného úvazku, minimálně však 0,75
předpokládaný nástup od října 2020

V případě vašeho zájmu o tuto pozici zašlete do 15. 8. 2020 přihlášku s profesním životopisem na adresu ustredni.rada@ccsh.cz

Autor: Tomáš Altman

U TEBE JE PRAMEN ŽIVOTA

SETKÁNÍ MLADÝCH

ŽALM 36:10

CÍRKVE ČESKOSLOVENSKÉ HUSITSKÉ
A JEJICH PŘÁTEL

workshopy, divadlo, koncert, zajímavé osobnosti, aktuální témata, přátelství a nová inspirace, osobní výzvy, duchovní posílení, osvěžení, povzbuzení, narozeninová párty

HRADEC KRÁLOVÉ

25.-27. ZÁŘÍ 2020

PRO VEŘEJNOST OTEVŘENO OD 9. 7. - 30. 7. 2020 9:00 - 18:30

„NEVYSYCHEJ“

PRAMEN

 WWW.SETKANI-CCSH.CZ

 @SETKANIMLADYCHCCSH

 MLÁDEŽ ČČSH

